

ἀρμαθιστῆτε! (εἰρων. ἐπὶ τῶν κομπαζόντων ὅτι εἶναι γενναῖοι. ροῦπες = δρῦς) Θράκ. || Ἄσμ.

Ἀφρο' με, Χάρ', ἀπ' τὰ μαλλιά καὶ πιάσ' με ἀπὸ τῆ μέση, νὰ ἰδῇς ἀπάλο ἀδρίστικο, τὸ κάνου οἱ-ῖ-ἀδρωμένοι (ἀπάλο = πάλη) Κρήτ.

Τὸν ἀδρειωμένο μὴ δὲ γλαῖς, ἃ λάχη κι ἀστοχήση, μ' ἂν ἀστοχήση μιὰ καὶ δυό, πάλ' ἀδρειωμένος θά 'ναι αὐτόθι.

Νὰ πιῇς κι ἀφ' τὸ γλυκὺ κρασί, τὸ πίνουν ἀντρωμένοι Ἰων. (Καράμπ.) — Ποίημ.

Ἐδῶ νὰ παίξῃ τὸ σπαθί, παρέκει τὸ λιθάρι, καὶ μ' ἀντρωμένο πήδημα νὰ σκάβῃ τὸ χορτάρι ΕΣτρατουδ. ἐνθ' ἂν. β) Ὁ ἔχων ὑπερφυσικὴν ρώμην, ἰσχὺν (κατὰ τὰς δοξασίας τοῦ λαοῦ ὁ τοιοῦτος ἔχει μικρὰν οὐρὰν κατὰ τὸ ἄκρον τῆς σπονδυλικῆς στήλης) πολλαχ. : Αὐτὸ τὸ παιδί γεννήθηκε ἀδρειωμένο Ἄνδρ. 2) Οὐς., μυθικὸν ὄν ἔχον ὑπερφυσικὴν δύναμιν, δυνάμενον νὰ μετακινή ὄρη κττ., ἀγαπῶν δὲ καὶ ὑπερασπίζον τοὺς ἀδυνάτους τοὺς καταπιεζομένους ὑπὸ τῶν ἰσχυρῶν Παξ. Σαμοθρ. Στερελλ. (Βιτριν.) κ. ἄ.

Ἡ λ. κατὰ γενικ. τοῦ Ἀντρειωμένου ὡς τοπων. πολλαχ. Πβ. ἀντρεϊεύω.

άντρελα ἦ, (Νουμᾶς 201, 8) ἀδρέλα Θεσσ.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Ἐλαία τῆς ὁποίας τὸ φύλλον ἔχει σχῆμα κυπελλοειδὲς ἐνθ' ἂν. : Μέσα 'ς τὸν ἐλαιῶνα οἱ πλείότερες ἀντρέλες μου πώρρισαν (Νουμᾶς ἐνθ' ἂν.)

άντρελούσια τά, Ἡπ. ἀντρίλούσια Ἡπ. ἀντραλούσια Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ὄν. Ἀντρεῖας καὶ ἀγνώστου β' συνθετ.

Ἡ κατὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου πανσπερμία παρασκευαζομένη ἐκ διαφόρων σπερμάτων διανεμομένων εἰς τοὺς πτωχοὺς πρὸς εὐκαρτίαν.

άν-τρεῖς ὁ, σύννηθ. ἀν-τρεῖ τό, σύννηθ.

Ἐκ τοῦ Γαλλ. *entrée*.

Διάδρομος οἰκίας σύννηθ. : Κάθομαι-μπαίνω 'ς τὸν ἀν-τρεῖ.

άντρήσια ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀδρήσια Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀντρήσιος.

Ἀνδρικῶς, γενναίως. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀντρεῖα.

άντρήσιμα ἐπίρρ. Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀντρήσιμος.

Ἀντρήσια, ὁ ἰδ. : Ὁ δεῖνα ἐφέρετην ἀντρήσιμα.

άντρήσιμος ἐπίθ. Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀντρεῖας καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ήσιμος.

Ὁ προσήκων εἰς ἄνδρα, ἀνδρικός : Ἐφασεν ἕναν πάτσον ἀντρήσιμον. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀντρήσιος.

άντρήσιος ἐπίθ. Βιθυν. Ἡπ. Μεγίστ. — ΓΨυχάρ. Ἀγνή 208 ἀδρήσιος Κρήτ. ἀντρήσιος Θράκ. (Ἀδριανούπ. κ. ἄ.) ἀδρήσιος Θράκ. (Αἰν.) ἀντρέσιος Πόντ. (Ἄμισ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀντρεῖας καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ήσιος.

Ὁ ἀνῆκων ἢ προσήκων εἰς ἄνδρα ἐνθ' ἂν. : Ροῦχα ἀντρήσια Βιθυν. Ἀδρήσια φουρέματα Αἰν. Ἀντρέδᾶ ροῦχα Ἄμισ. Δὲν κρατήθηκε, τὸν κράτησε μοναχὴ τῆς ἢ ἀντρήσια ἢ περηφάνεια ΓΨυχάρ. ἐνθ' ἂν. Συνών. ἀγουρᾶκος, ἀγουρᾶτικος, ἀνθρωπῆσιμος, ἀνθρωπινός 4, ἀντρήσιμος, ἀντρεϊακός, ἀντρίκειος Α1, ἀντρίκιος, ἀντρίκος. Ἀντίθ. γυναικῆσιος.

άντρεῖ τό, Τήν. (Κώμ.) ἀδρεῖ Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐς. ἀνδρείον.

Ἀνήρ : Μὲ καβάλλ' κειρε τὸ 'ξωτερό, ἕναν ἀντρεῖ 'ς τὸ μπόι τὸ δ'κό μου Κώμ. Νὰ μὴ μοῦ κάμῃς τ' ἀδρεῖ! Κρήτ. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀδρεῖ καὶ ὡς τοπων. Κεφαλλ.

άντρεϊακός ἐπίθ. ἀντρεῖακός Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀντρεῖας καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιακός.

Ὁ ἀνῆκων, ἀρμόζων εἰς ἄνδρα, ἐπὶ φορεμάτων, ὑποδημάτων κττ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀντρεῖσιος.

άντρεϊανός ὁ, Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. ἀντρεϊανός ΠΓεννάδ. 39 — Λεξ. Δημητρ. ἀντρεϊανός Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

1) Τὸ φυτὸν ἀκτῆ ἢ βοτρυανθῆς (*sambucus racemosa*) τῆς τάξεως τῶν αἰγοκληματωδῶν (*caprifoliaceae*) ΠΓεννάδ. ἐνθ' ἂν. 2) Ἀκτῆ ἢ μέλαινα (*sambucus nigra*) Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. Συνών. ἀφροξυλιά, κουφοξυλιά.

άντρεῖδι τό, ἀμάρτ. ἀδρεῖδι Κύθν. Σέριφ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀντρεῖας καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι μετὰ μεγεθ. σημ.

Ἀνὴρ μεγαλόσωμος, ὑψηλοῦ ἀναστήματος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀντρεακαρᾶς.

άντρεῖζω Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Μέσ. ἀντρεῖσκουμαι Πόντ. (Κερασ.) ἀντρεῖσκοῦμαι Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀνδρεῖζω = συνέρχομαι, συγγίγνομαι σαρκικῶς.

1) Ἀμτβ. ὑπανδρεύομαι, ἐπὶ γυναικὸς ἐνθ' ἂν. : Ἐντον ἕνα χρόνο ἀσ' τ' ἔντρισα (ἔγινε ἕνα ἔτος ἀφ' οὗτο ὑπανδρεύθη) Κοτύωρ. || Φρ. Ἐντρίσεν τὸ συκοκούρ' (ἐπὶ κόρης προβεβηκυίας ἡλικίας ὑπανδρευομένης. συκοκούρ' = κορμός παλαιᾶς συκῆς) Τραπ. || Παροιμ. Ἀν ἔντρισες, νοῦνιζον καὶ τὴν θερεία σου (ἐὰν ὑπανδρεύθῃς, σκέψου καὶ τὴν χηρείαν σου, ἥτοι τὴν εὐτυχίαν δύναται νὰ ἀκολουθήσῃ καὶ δυστυχία) Κερασ. || Ἄσμ.

Ὅλα τ' ἀδέλφᾳ μ' ἔντρισαν καὶ πῆραν παλληκάρᾳ κ' ἐμέναν τὴν διὰ κλερον ἐδώκαν γέρον ἄντραν Κρώμν. Καὶ μετβ. ἐκδίδω εἰς γάμον, ὑπανδρεύω ἐνθ' ἂν. : Ἐντρισα τὴν θᾶγατέρα μ' Τραπ. Χαλδ. 2) Πωλῶ Πόντ. (Κερασ.) : Ἐντρισα τὸ λοφτοκάρυν (λεπτοκάρυν).

άντρίκεια ἐπίρρ. σύννηθ. ἀδρίκεια Ἄνδρ. Δαρδαν. Θράκ. (Αἰν.) Κεφαλλ. Πελοπν. (Λακων.) Σῦρ. (Ἐρμούπ.) ἀδρίτσεια Εὔβ. (Ὁρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀντρίκειος.

1) Κατὰ τρόπον ἀνδρικόν, καθὼς συνηθίζει ὁ ἀνὴρ σύννηθ. : Αὐτὴ κάθεται ἀντρίκεια 'ς τὸ μουλᾶρι σύννηθ. Καθισμένη ἀδρίκεια 'ς τὸ μουλᾶρι καὶ ὄχι γυναικεία Κεφαλλ.

2) Γενναίως, ἀνδρεῖως σύννηθ. : Μιλῶ - φέρομαι ἀντρίκεια. Τὰ λέγω ἀντρίκεια σύννηθ. || Ποίημ.

Κ' ἐκεῖ π' ἀσημοβρόντησαν 'ς τὴ μέση τ' ἄρματα τῆς, ἀντάμα ἀσημοβρόντησεν ἀντρίκεια ἢ καρδιά τῆς ΚΠαλαμ. Τραγοῦδ. πατρ. 29. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀντρεῖα.

άντρίκειος ἐπίθ. σύννηθ. ἀδρίκειος πολλαχ. ἀδρίκειους Σάμ. ἀντρεῖδεῖος Πελοπν. (Κλουτσινοχ.) ἀδρίτσειος Εὔβ. (Ὁρ.) Μύκ. ἀδρίτσειους Λέσβ. Οὐδ. ἀντρίκειν Πόντ. (Κερασ.) ἀδρίκειο τό, Θήρ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Κεφαλλ. Πελοπν. (Κάμπος Λακων.) ἀντρίκειον Μακεδ. (Καστορ. κ. ἄ.) ἀδρίκειον Σκόπ. ἀντρίκεια ἦ, Ἡπ.

Ἐκ τοῦ μεσν. ἐπιθ. ἀνδρίκειος. Πβ. Γεωργιλ. Θανατ. Ρόδ. στ. 118 (ἐκδ. ELegrand) «καὶ ποιά νὰ βρέθηκε ψυχὴ

